

ZBIGNIEW ANUSZ

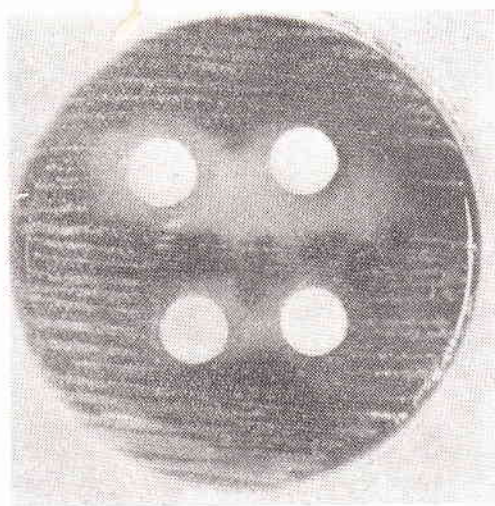
Warszawa

Nowa wybiórczo-namnażająca metoda izolacji włoskowców różycy

Izolacja włoskowców różycy tak z materiału patogennego jak też i w badaniach nad jego nosicielstwem u trzody chlewnej natrafia niekiedy na poważne trudności z powodu braku odpowiedniego wybiórczo-namnażającego podłoża. Istotny postęp przyniosło wprowadzenie w tym celu podłoża z azydkiem sodu, opracowane przez Brillę i Szynkiewicza (1950). Podłoże to okazało się przydatne w badaniach nad nosicielstwem włoskowca różycy u trzody chlewnej (Szynkiewicz 1952, Anusz 1955) posiada jednak jeszcze za słabe właściwości hamowania drobnoustrojów towarzyszących. Poszukiwanie zatem metody usprawniającej izolację włoskowca różycy wydawało się pożyteczne i celowe.

Materiał i metodyka badań

Za punkt wyjścia poszukiwań posłużyły wyniki badań nad wrażliwością włoskowca różycy na antybiotyki i sulfonamidy (Anusz, Kita 1962), które wykazały u badanych szczepów brak wrażliwości na sulfonamidy. Wykorzystanie zatem tego leku bakteriostatycznego jako inhibitora wzrostu flory towarzyszącej, przy jednoczesnym braku jego oddziaływania na obecne w materiale badanym włoskowce różycy wydawało się godne wypróbowania.

Materiał do badań stanowiły migdałki pobrane od trzody chlewnej, których zawartość, po uprzednim odfekowaniu ich powierzchni przez opalenie, nacięciu i wyciśnięciu z krypt, posiewano na agar krwawy z zawartością 10% krwi i 2% glukozy. Bezpośrednio po posiewie badanego materiału, na w/w podłoże nakładano krążki sulfonamidowe z zawartością 1,3 mg sulfaguanidyny (Anusz 1961). Po 18 godz. inkubacji w cieplarni w temp. 37°C pobierano ze

strefy wzrostu (tj. ze strefy zahamowania wzrostu drobnoustrojów towarzyszących), zlokalizowanej dookoła krążków sulfonamidowych, podejrzane kolonie w celu przeprowadzenia ich dalszej identyfikacji. Zamieszczono obok zdjęcie przedstawia płytke z agarrem krwawym i leżącymi na nim sulfonamidowymi krążkami, dookoła których widoczna jest strefa zahamowania drobnoustrojów towarzyszących, a w jej obrębie liczne kolonie włoskowców różycy.

Wartość powyżej opisanej metody potwierdziły badania wykonane na migdałkach podniebiennych 100 sztuk świń. Obecność włoskowców różycy stwierdzono w migdałkach 5 sztuk (5%). Świadczyłoby to o przydatności w/w metody izolacji włoskowca różycy.

Piśmiennictwo

1. Anusz Z.: Roczn. Nauk Roln. 1955, 66, E-4, 543.
2. Anusz Z.: Med. Dośw. i Mikrob. 1961, 12, 4, 407.
3. Anusz Z., Kita J.: Biul. II Zjazdu Pol. Tow. Nauk. Wet. 1962, 196, Wrocław.
4. Brill J., Szynkiewicz Z.: Med. Dośw. i Mikrob. 1950, 2, 3-4, 407.
5. Szynkiewicz Z.: Med. Dośw. i Mikrob. 1952, 4, 3, 325.

Adres autora: lek. wet. i med. Zbigniew Anusz, Warszawa, Baboszeńska 6 m. 72.

Анущ З. НОВЫЙ МЕТОД ИЗОЛЯЦИИ ПАЛОЧЕК РОЖИ.

Автором разработан несложный технически а при этом точный метод обособления палочек рожки из миндалевидных желез свиней. Экстирпированные у убойных свиней железы обзараживались поверхностным обжиганием. Из пересеченных желез выдавливали посевы на кровяном агаре (10% крови и 2% глюкозы). Непосредственно после посева на в.у. основу накладывали сульфонамидные ободки, содержащие 1,3 мг сульфатуанидина. По истечении 18 ч. инкубации в термостате (37°C) изолировали из зоны роста, подозрительные микробы локализирующиеся вокруг сульфонамидных ободков (т.е. из зоны торможения роста сопутствующих микробов, неустойчивых на действие сульфонамидов), для дальнейшей их дифференцировки. Метод автора оказался пригодным для исследования носительства палочек рожки находящихся в миндалевидных железах свиней.

Anusz Z.: A new selective — multiplication method of isolation of *Erysipelothrix insidiosa*.

A description of a new, technically very simple but accurate method of isolation of *E. insidiosa* from the tonsils of the pork.

Tonsils collected from a slaughter house were disinfected by passing them over a flame. Afterwards the tonsils were cut open and the contents of the vault were sown on blood agar (10 per cent of blood, 2 per cent of glucose). Consequently sulphonamide were placed with 1,3 mg. of sulphonamide (Anusz, 1961). Following 18 hours of incubation in a thermostat at 37°C the microorganisms around the inhibition area were isolated for further identification. The described method proved to be especially useful to detect carrier states of *E. insidiosa* in the tonsils of pork.

Anusz Z.: Nouvelle méthode d'isolation des bacilles du rouget.

L'auteur élaboré une méthode exacte et techniquement très simple d'isolation des bacilles du rouget des amygdales de porcs.

On désinfectait les amygdales prises de l'abattoir en les faisant légèrement roussir à la surface, on les coupait et en pressait le contenu, qui était ensuite ensemencé sur agar avec du sang contenant 10% de sang et 2% de glucose. Dès que le matériel était ensemencé on posait sur le milieu des petits ronds de sulfonamide, contenant 1,3 mg de sulfoguanidine (Anusz 1961). Après 18 heures d'incubation en thermostate à la température de 37° C les microorganismes suspects étaient isolés de la zone de croissance, localisée autour des cercles de sulfonamide (c'est à dire de la zone d'inhibition de croissance des microorganismes accompagnants, sensibles aux sulfonamides) pour effectuer leur identification ultérieure. L'utilité de la méthode décrite a été démontrée dans les investigations, concernant les porteurs des bacilles du rouget dans les amygdales.

Anusz Z.: Neue Isolierungsmethode der Rotlaufbakterien.

Es ist eine einfache technische und gleichzeitig genaue Methode der Isolierung von Rotlaufbakterien aus Schweinemandeln ausgearbeitet worden. Die im Schlachthof entnommenen Schweinemandeln werden durch Abbrennen ihrer Oberfläche desinfiziert und nachher nach Durchschneiden und Ausdrücken des Inhalts auf Blutagar mit 10% Blut und 2% Glukose ausgesät. Unmittelbar nach der Aussaat werden auf Nährboden Sulfonamidscheiben mit 1,3 mg Sulfaguanidin aufgetragen.

Nach 18 Stunden Inkubation im Brutschrank mit 37°C. Temperatur werden verdächtige Mikroorganismen aus der Wachstumszone ringsum der Sulfonamidscheiben (:d.i. aus der Hemmungszone des Wachstums Sulfamidempfindlicher Begleitbakterien:) zur weiteren Identifizierung isoliert. Beschriebene Methode hat sich in Untersuchungen über Vorkommen der Rotlaufbakterien in Schweinemandeln als geeignet erwiesen.

KATARZYNA GETLER

Badania nad wpływem odrobaczania świń na przyrost ich wagi ciała w przebiegu tuczu przemysłowego

Z Wojewódzkiego Zakładu Higieny Weterynaryjnej w Warszawie

Kierownik: lek. wet. JÓZEF PIOTROWSKI

Pasożyty i wywoływane przez nie choroby inwazyjne mają, jak wiadomo, ujemny wpływ na rozwój organizmu zwierzęcego, a tym samym stanowią m. in. czynnik znacznie obniżający przyrost wagowy zwierząt. Szczególnie robaki pasożytnicze przewodu pokarmowego upośledzają jego funkcję, powodują zmniejszone łaknienie i gorsze wykorzystywanie karmy przez zarażone zwierzęta. Także pokrywanie przez robaki zapotrzebowania na witaminy kosztem żywiciela jest często przyczyną znacznych niedoborów witaminowych organizmu żywiciela. Również ciągła intoksykacja organizmu żywiciela produktami przemiany materii robaków hamuje jego rozwój, wywołując postępujące wychudzenie, niedokrwistość i podrażnienie centralnego układu nerwowego. Znaczna inwazja pasożytnicza prowadzi do ciężkich schorzeń przewodu pokarmowego, wyniszczenia organizmu, a nawet śmierci zwierzęcia.

Problem zarobaczenia zwierząt ma szczególne znaczenie w dużych tuczarniach świń, których zadaniem jest osiągnięcie jak najszybszego i największego przyrostu wagi ciała zwierząt. Należy podkreślić, że w tuczarniach świń, wskutek nagromadzenia dużych ilości zwierząt powstają warunki ułatwiające inwazję pasożytniczą. Wiele świń zapada w związku z tym na robaczyce w okresie tuczu. Inwazji sprzyja w tym przypadku młody wiek (2—5 mies.) tuczonych zwierząt.

Mając powyższe na uwadze, WZHW w Warszawie przystąpił do prac mających na celu stwierdzenie stanu zarobaczenia świń w tu-

czarniach województwa warszawskiego oraz wpływu odrobaczania świń przy pomocy cytrynianu piperazyny na przyrost zwierząt.

Na terenie woj. warszawskiego znajduje się 7 tuczarni świń prowadzonych przez Przedsiębiorstwo Gospodarki Zwierzętami Rzeźnymi. Do celów doświadczalnych wytypowano 3 tuczarnie świń, a mianowicie tuczarnię w Karolinie (teren m. st. Warszawy), w Jaktorowie (pow. Grodzisk Maz.) oraz w Żdżarówie (pow. Sochaczew).

Tuczarnia Karolin. W tuczarni znajduje się przeciętnie 1280 świń w wieku od 3—8 miesięcy, o wadze rzeźnej 40—150 kg. Świnie w wieku od 2,5 do 3 miesięcy dostarczane są do tuczarni z gospodarstw wiejskich i rozmieszczane w 4 chlewniach typu kojcowego. Każda chlewnia mieści 26 kojców, a w każdym z nich znajduje się przeciętnie 12—15 świń. Stan utrzymania i odżywienia zwierząt dobry. Żywienie tzw. mokre, świnie otrzymują paszę pochodzącą z odpadków stołówek w mieście oraz dodatek pasz treściwych. Czystość w chlewni utrzymana. Części gnojowe kojców uprzątane są co dzień, części legowiskowe zaś co 2 dzień. W chlewni jest woda bieżąca, zmywanie więc koryt i wózków nie stanowi problemu.

Tuczarnia Jaktorów. W tuczarni znajduje się od 3500 do 5000 świń w wieku od 3—8 miesięcy, o wadze rzeźnej od 30 do 125 kg. Świnie nierasowe, czarno-białe pochodzą ze skupu z gospodarstw wiejskich. Świnie są rozmieszczane w 24 szalaszach i 10 chlewniach stałych. Szalasy ustawione w rzędy, w każdym rzędzie znajduje się 8 szalaszów, mieszczących po ok. 30 świń. Chlewnie typu kojcowego mieszczą średnio po 320 świń. Czystość w szalaszach i chlewniach utrzymana (sprzątanie — części gnojowej co dzień, legowiskowej — co drugi dzień). Stan odżywienia i utrzymania zwierząt dobry. Żywienie tzw. mokre (karma papkowata zadawana do koryt).

Tuczarnia Żdżarów. Pojemność tuczarni około 5500 świń. Zwierzęta rozmieszczone są w 8 chlewniach (4 chlewnie kojcowe mieszczące po około 550 sztuk, 2 chlewnie bezkojcowe, podzielone na segmenty zawierające ogółem po 1000 sztuk zwierząt oraz